

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 30: PELS PÈLS

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

La suor em recorre la cara, els meus pulmons esbufeguen sense parar, el meu cos està ple de ferides que em couen... Açò no pinta molt bé, per primera vegada en la meua vida tem que vaja a perdre i tinc por. Intente llevar-me aqueixos inquietants pensaments mentre pare una potent punyada del tipejo, creuant els braços davant de la meua cara. Els meus peus fan un solc en l'asfalt durant els dos metres que em llisque per ell. M'abalance sobre ell per a contraatacar però, en comptes d'esquivar-me, em mostra la seua panxa desprotegida. La colpege, però no assorteix cap efecte i em quede ací parada.

- Crec que ja no tens gens més que aportar a aquest combat. -Riu profundament el tipejo.

- Almenys no despartaré, com tu amb la teua cara lletja. - Responc entre resoplidos.

- Je, je. Sembla que encara no t'he donat bastant si conserves el teu humor. No et preocupes, no et mataré ràpidament...

- Escolta, les teues ordres són capturar-la amb vida. - Diu X14.- Fes-li el que vulgues, però no la mats.

- Faré el que m'isca dels nassos, ser inferior. - Gruny el tipejo.

- Et resisteixes a la voluntat de Abtaca? - Crida XX14.

- No...- gruny pel baix el tipejo, acatxant el cap.

- Doncs ja ho saps, no la mats. - Conclou XX14.

El tipejo m'agafa entre els seus dos manazas, m'alça i dona un potent rodillazo en la meua esquena, per a després llançar-me per l'aire. Rode uns metres pel sòl. Comence a alçar-me posant el meu genoll en el sòl, per a després alçar-me. Amb prou faenes puc mantenir-me en peus. Ja no tinc el casc posat i la majoria del meu cos està desprotegit, ja que no tinc quasi energia per a mantenir els nanobots fóra del cos. La meua boca està plena de sang. En aqueix moment, tus líquid roig. Sota l'armadura porte posada àdhuc la roba de la Consellera Zirca, per tant, no estic nua, però com si l'estiguera, aqueixa roba no protegeix. D'altra banda, el muscle em crema, ho tinc dislocat. M'ho agarre, faig força i ho torne a posar en el seu lloc, per a després donar un fort alarido.

- Què li passa, canida de merda? -Riu el tipejo. - És vostè una feristela apallissada. Però crec que àdhuc la puc colpejar com a una estora una mica més.

- Per què no et colpeges la cara? - Li dic amb una veu fluixíssima. - Igual l'arregles.

Una punyada en la panxa em fa doblegar-me i caic al sòl semiinconsciente. En aqueix estat, així i tot, amb si tornar a posar-me en peus. Estic marejada, no aconseguisc fixar la vista en res i la tinc ennuvolada. Em trontolle de costat a costat.

- Venja, acaba d'una vegada. - Escolte que diu la veu de XX14.

- Està bé. - Gruny ell. - Eres un joguet inservible, m'haguera agradat que no s'haguera desbaratat tan primerenc. En fi, què li anem a fer, els joguets de mala qualitat no aguanten gens.

Una altra punyada em trenca la mandíbula i una puntada en el pit em destrossa un parell de costelles i m'envia uns metres cap a arrere, rodant pel sòl. En aqueix moment intente alçar-me, però ja no puc, no em queda energia. He perdut. Note com si el meu cos ascendira cap al cel. Escolte els crits dels meus enemics, però no entenc el que diuen. Em sembla distingir un parell de trets impactant al meu al voltant en una espècie d'estructura metàl·lica. Després note com el meu cos es posa sobre alguna cosa dur i frio.